

Félcédulák maradékainknak

„Aki egyszerre többet ír, mint amennyi egy névjegyen
elfér, nem mond igazat.”

Hamvas Béla

IVX

*Hogy szűküül! Aztán pianissimo.
A forrás, ösvény, vágat, utcakezdet.
A héj beroppan, s visszagyógyuló
a zaj sebezte rost. Fénylik, de reszket.*

IIVX

*Napsütés babrálja, bontja földig.
Utolsó téglá. Szikkad. Szürke vályog.
Letörsz belőle, ínyedet betöltik
a szűküül s mind végeesebb határok.*

IIIVX

*A tócsákat, a sarat, az ereszt
jövet a fészekrakást elfelejtik
keringenek csak, s csikorogni kezd
velük az égi dűlőút: köves csík.*

IIIIIX

*Té téli ág, e hajnalon taníts:
lehet-e s hogyan csillagot rügyeznem,
s te Hold mint frissen gyalult deszkapriccs,
forgács a szélben: illatozz felettem.*

XX

*A futóvíz, bámulom, ideráng
a sínekig, az eső szaggatott fál,
a pályaőr ágyásai iránt
könyvet sodor sár- s vízhatlan lapokkal –*

IXX

*A völgyvilág bokros párája nő.
A hegy és tó között elnyelt vitorla,
valószerűtlen, alig sejthető,
akár egy vulkán csapzott álma volna.*

IIIXX

*Úgy ám! Szívére vonná tücskeit.
Az ég! Az ég! Talán kicsi, szegényes
mező növelte. Magába merít
egy lábnyomot, amit csak csillag érez.*

IIIXX

*A hitre táruuló vonatkozás,
abogy dimenzióink roncsolódnak,
porunkra vetít folyton egy vonást,
csillapítón a még el nem osztoltnak.*

IIIIIXX

*Árnyék simút végig az évszakok
egy hajnalán. Még szerelem subamlík
a fekvőhelyén, s akit itt hagyott,
árbocra réved. Csak elér a partig –*

VXX

*Tedd és ne tedd. Házadat úgy emeld,
hogy tél és nyár látogatóba jönnék –
lesz, hogy naponta havat és levert
szírmot söpörsz egy szemközti küszöbnek.*

IVXX

*A jelek romjai már füstölögnek,
s a próféciaák hamuvá lazultan
bevernek. Túlélt. Szeméthyegyre szörnyed.
Az ének sem szökött meg. Legalul van.*

IIVXX

*Közös tükörbe néztünk, összetört
hogy kik vagyunk. Csak Szókratész jöhessen
a lakománkhoz, s három fecskecsórt
is tátogatni hívott s enni csendben.*

